

Arrest

nr. 153 793 van 1 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 september 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 24 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat David SOUDANT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 juli 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 7 juli 2015 wordt verzoeker onder voogdij gesteld. Uit medisch onderzoek van 28 juli 2015 blijkt dat verzoeker een leeftijd heeft van meer dan 18 jaar. Gezien zijn meerderjarigheid wordt op 30 juli 2015 wordt een einde gesteld aan de voogdij.

1.3. Uit een consultatie van Eurodac blijkt dat verzoeker op 10 juni 2015 een asielaanvraag heeft ingediend in Bulgarije en op 20 juni 2015 een asielaanvraag in Oostenrijk.

1.4. Op 20 augustus 2015 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), het zogenaamde Dublin-gehoor.

1.5. Op 4 september 2015 wordt een overname verzoek gericht aan de Bulgaarse overheden op basis van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening.

1.6. Op 18 september 2015 willigen de Bulgaarse overheden dit verzoek tot overname in op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III – verordening.

1.7. Op 24 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : **A-J**

voornaam : **R.S.M.**

(...)

nationaliteit : **Irak**

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDE VAN DE BESLISSING :

Bulgarije stemde met toepassing van artikel 20(5) van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 in met de terugname van de betrokkene met het oog op het verderzetten en afronden van de werkzaamheden ter bepaling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

De betrokkene, die staatsburger van Irak verklaart te zijn, vroeg op 07.07.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 10.06.2015 asiel vroeg in Bulgarije en op 20.06.2015 in Oostenrijk.

Bij zijn aanmelding op 07.07.2015 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 01.09.1999. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 28.07.2015 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op het ogenblik van het leeftijdsonderzoek meer dan 18 jaar oud is. De op 07.07.2015 ingestelde voogdij werd op 30.07.2015 opgeheven.

De betrokkene werd gehoord op 20.08.2015 en verklaarde dat hij in juni 2015 van Irak naar Turkije reisde. Op 14.07.2015 kwam hij vanuit Turkije het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Na een verblijf van ongeveer tien dagen verliet hij Bulgarije en reisde hij via onder meer Duitsland door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 21.07.2015 aankwam. De betrokkene voegde toe dat hij geen asiel vroeg in Bulgarije, waar volgens hem enkel zijn vingerafdrukken werden genomen. De betrokkene maakte geen melding van een asielaanvraag in Oostenrijk en ook na herhaalde confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek hield hij vol dat hij Oostenrijk enkel doorkruiste, er geen asiel vroeg en dat zijn vingerafdrukken er niet werden geregistreerd.

De Oostenrijkse instanties deelden op 09.09.2015 dat ze op 23.06.2015 een terugnameverzoek hebben gericht aan Bulgarije en dat dit verzoek niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn werd beantwoord.

Op 04.09.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 17.09.2015 lieten weten in te stemmen met de overdracht van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij in België graag een voetbalcarrière wil uitbouwen. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat in Bulgarije volgens hem de mensenrechten niet worden gerespecteerd.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Bulgarije op 17.09.2015 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is". Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Bulgarije de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of mogelijk zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Bulgarije niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel merken we op dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans had om

op omstandige wijze de omstandigheden te duiden die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De betrokkene beperkte zich tot de algemene stelling dat in Bulgarije de mensenrechten niet worden gerespecteerd, maar duidde dit niet verder. Hij stelde dat hij in Bulgarije tien dagen in het opvangcentrum "Voenna Rampa" verbleef en door de Bulgaarse instanties in bezit werd gesteld van een document, dat volgens de betrokkene later door een Irakese smokkelaar in beslag werd genomen. De betrokkene maakte echter geen melding van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. We zijn dan ook van oordeel dat de betrokkene alvast middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 inderdaad een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR is verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR verklaart eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In een "update" van 31.01.2015 van het aanvankelijk uit november 2013 daterend rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 31.01.2015), wordt zowel gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", volledig toegang hebben tot de asielprocedure (pagina 24, § 2). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, indien Bulgarije zal besluiten dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Personen, die nog geen asiel vroegen of wiens aanvraag nog hangende is, worden verwezen naar een opvangcentrum (pagina 24, §2). Het AIDA-rapport stelt dat bij de opening van de meeste centra in 2013 de standaarden niet werden bereikt, maar dat door een veelheid aan noodmaatregelen alle Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang kunnen bieden en voldoen aan de standaarden inzake opvang (pagina 42, §3).

De ons inzien overheersende teneur van de bovenvermelde rapporten van UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 31.01.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog steeds tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe. Het UNHCR oordeelde dat de door de Bulgaarse instanties geleverde inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen en groepen een hervatting van overdrachten toeliet. We besluiten dat het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties een gezaghebbende bron, na een grondige en omvattende evaluatie stelde dat een algemene opschorting van overdrachten niet langer gerechtvaardigd was. We zijn verder van oordeel dat uit een algemene analyse van de boven vermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Beide vermelde rapporten werden als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 wel op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een jonge alleenstaande man, volgens het leeftijdsonderzoek geboren in 1994. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De Bulgaarse autoriteiten zullen minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. De Bulgaarse autoriteiten stemden met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013 in met het verder zetten en afronden van de werkzaamheden ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die

ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 en 13 van het EVRM, artikelen 4, 19 lid 2 en 24 lid 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 6 en 8, lid 4 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het motiveringsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De Raad bemerkt dat in de rechtspraak geen toepassing wordt gemaakt van “het” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG volstaat het vast te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht, met name artikel 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat hij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. Verzoeker kan zich dus niet dienstig beroepen op artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent aangezien hij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

Verzoeker uit inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing zodat hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

3.3.2.2. Verzoeker merkt op hij op 18 augustus 2015 een nationale identiteitskaart heeft voorgelegd aan de dienst Voogdij, FOD Justitie. Deze voorlegging gebeurde nadat de voogdij op 30 juli 2015 vervallen werd verklaard omdat uit medisch onderzoek bleek dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is. Verzoeker meent dat uit deze nationale identiteitskaart zijn minderjarigheid zou blijken. Hij betoogt dat de gemachtigde hiervan op de hoogte werd gebracht. Dit betoog vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier en mist derhalve feitelijke grondslag. Evenmin blijkt dit uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift. De verwerende partij merkt in de nota met opmerkingen op dat tijdens het gehoor van 20 augustus 2015 geen melding werd gemaakt van het bestaan van zulke identiteitskaart noch werd een kopie daarvan overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de dienst Voogdij op haar beurt de gemachtigde op de hoogte heeft gebracht van de voorlegging van deze nationale identiteitskaart. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de gemachtigde rekening diende te houden met de voorlegging van de nationale identiteitskaart bij het nemen van de bestreden beslissing noch wordt aangetoond dat gemachtigde gehouden was om een beslissing van de dienst Voogdij omtrent de nationale identiteitskaart af te wachten.

Verzoeker betoogt verder dat de dienst Voogdij nog geen nieuwe beslissing heeft genomen omtrent zijn leeftijd en de identiteitskaart nog steeds onderzoekt. Volgens verzoeker is er dan in de huidige stand van zaken geen zekerheid omtrent zijn meerderjarigheid.

In de mate dat verzoeker het niet eens is met het reeds gevoerde medische leeftijdsonderzoek (botscan), merkt de verwerende partij in haar nota terecht op dat de Raad conform artikel 39/1 van de vreemdelingenwet niet bevoegd is om hierover uitspraak te doen, aangezien de beslissing van de dienst Voogdij geen beslissing is die werd genomen in toepassing van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de beslissing waarbij de voogdij vervallen werd verklaard nog steeds vatbaar is voor beroep. Hij toont evenwel niet aan noch blijkt dit uit het administratief dossier dat tegen de voormelde beslissing van de dienst Voogdij een beroep werd ingediend bij de Raad van State. Gelet op het beginsel van "le privilège du préalable" wordt de beslissing van de dienst Voogdij dan ook geacht wettig te zijn tot aan de eventuele vernietiging ervan door de Raad van State. De gemachtigde kon zich dan ook prima facie op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze baseren op het onderzoek door de dienst Voogdij waarvan het resultaat luidde dat verzoeker op het ogenblik van het leeftijdsonderzoek meer dan 18 jaar oud is. De gemachtigde dient de beroepstermijn tegen de beslissing van de dienst Voogdij niet af te wachten teneinde dit element in zijn beoordeling en beslissing op te nemen. Gezien de vaststelling dat het medisch onderzoek heeft aangetoond dat verzoeker een leeftijd heeft van meer dan 18 jaar en dus meerderjarig is, kan verzoeker niet nuttig de schending aanvoeren van de artikelen 6 en 8 van de Dublin III-verordening noch van artikel 24 van het Handvest, bepalingen die betrekking hebben op minderjarigen. Evenmin kan verzoeker nuttig verwijzen naar uittreksels van rapporten die betrekking hebben op de omstandigheden van niet-begeleide minderjarige asielzoekers in Bulgarije.

3.3.2.3. Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest. Hij wijst erop dat in januari 2014 UNHCR de onmenselijke opvangomstandigheden in Bulgarije heeft aangeklaagd en de andere lidstaten heeft gevraagd om de Dublin-overdrachten naar Bulgarije op te schorten. Wegens lichte verbeteringen heeft UNHCR haar standpunt herzien maar met een nuance ten aanzien van kwetsbare groepen. Verzoeker wijst erop dat andere organisaties zoals ECRE en Amnesty International menen dat de ingeroepen verbeteringen niet van die aard zijn om overdrachten naar Bulgarije te hervatten.

3.3.2.4. Het Hof van Justitie benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol

van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen heeft de Uniewetgever de Dublin III-verordening gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen. Bijgevolg moet volgens het Hof worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin III-verordening na te leven.

Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen.

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het zou verder de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N.S., punten 84 en 85).

Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (pt. 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

3.3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze

omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling geoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of

had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103) Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Bulgarije.

3.3.2.6. Verzoeker dient bijgevolg in eerste instantie aan te tonen dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt alvast dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije. Er wordt als volgt gemotiveerd: *"We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 inderdaad een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR is verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR verklaart eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).*

In een "update" van 31.01.2015 van het aanvankelijk uit november 2013 daterend rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 31.01.2015), wordt zowel gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", volledig toegang hebben tot de asielprocedure (pagina 24, § 2). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, indien Bulgarije zal besluiten dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Personen, die nog geen asiel vroegen of wiens aanvraag nog hangende is, worden verwezen naar een opvangcentrum (pagina 24, §2). Het AIDA-rapport stelt dat bij de opening van de meeste centra in 2013 de standaarden niet werden bereikt, maar dat door een veelheid aan

noodmaatregelen alle Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang kunnen bieden en voldoen aan de standaarden inzake opvang (pagina 42, §3).

De ons inzien overheersende teneur van de bovenvermelde rapporten van UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 31.01.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog steeds tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe. Het UNHCR oordeelde dat de door de Bulgaarse instanties geleverde inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen en groepen een hervatting van overdrachten toeliet. We besluiten dat het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties een gezaghebbende bron, na een grondige en omvattende evaluatie stelde dat een algemene opschorting van overdrachten niet langer gerechtvaardigd was. We zijn verder van oordeel dat uit een algemene analyse van de boven vermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Beide vermelde rapporten werden als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. (...) Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.(...)."

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk is ingegaan op de situatie in Bulgarije voor Dublin-terugkeerders. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde zich bewust is van enkele tekortkomingen maar ook aanzienlijke verbeteringen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. De motieven van de bestreden beslissing berusten mede op het recente rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" van UNHCR van 1 april 2014. In dit rapport stelt UNHCR ten opzichte van haar laatste rapport (januari 2014) verschillende verbeteringen vast met betrekking tot de leefomstandigheden in de opvangcentra en de asielprocedure. UNHCR stelt tevens vast dat het systeem nog een aantal tekortkomingen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van de Dublin-transfers, waartoe ze in januari 2014 had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. Indien de tekortkomingen niet langer van die aard zijn om de stopzetting van de Dublin-transfers in stand te houden, benadrukt UNHCR wel dat extra aandacht moet worden besteed aan kwetsbare groepen. UNHCR uit haar bezorgdheid over de duurzaamheid van de verbeteringen en zal de situatie om die reden dan ook regelmatig opvolgen. Uit het rapport blijkt tevens dat UNHCR en het European Asylum Support Office (EASO) nauw samenwerken met het Bulgarian State Agency for Refugees (SAR). De condities in de opvangcentra blijken volgens UNHCR significant verbeterd te zijn. Asielzoekers hebben toegang tot medische verzorging, tolkdiensten voor de registratie van de asielaanvraag en de procedure, verwarming, gescheiden faciliteiten voor vrouwen en mannen en een maandelijks financiële toelage. UNHCR is bezorgd over de situatie in twee opvangcentra, Vrazdebnna en Voenna Rampa, waar er veel te weinig sanitaire en andere accommodatievoorzieningen aanwezig zijn in verhouding tot het aantal opgevangen asielzoekers. UNHCR stelt wel vast dat er ondertussen door SAR renovatiewerken worden uitgevoerd om aan deze situatie te verhelpen. UNHCR-personeel is aanwezig in alle centra om toezicht te houden maar ook om kwetsbare personen te identificeren en op te volgen. Met betrekking tot de asielprocedure stelde UNHCR vast dat er tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014, de vluchtelingenstatus aan 1494 asielzoekers werd toegekend, 1287 personen een subsidiaire beschermingsstatus kregen en slechts 61 asielaanvragen werden afgewezen. Met betrekking tot de Dublin-transfers wordt de asielprocedure van de betrokkenen hernomen waar deze was stopgezet na hun vertrek. Er worden geen bijkomende eisen

gesteld en een onderzoek van de individuele asielaanvraag is verzekerd. Afhankelijk van het stadium van de procedure zullen de betrokkenen na hun terugkeer naar Bulgarije overgebracht worden naar een SAR-centrum waar ze dezelfde faciliteiten zullen genieten als andere asielzoekers. Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn, maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing is tevens gegrond op het AIDA, Asylum Information Database, National Country Report – Bulgaria - update van 31 januari 2015. In dit rapport wordt zowel gewezen op een aantal pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald, stelt het rapport onder meer dat de personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de “Dublin-verordening”, volledig toegang hebben tot de asielprocedure (pagina 24, § 2). Personen, die nog geen asiel vroegen of wiens aanvraag nog hangende is, worden verwezen naar een opvangcentrum (pagina 24, §2). Het AIDA-rapport stelt dat bij de opening van de meeste centra in 2013 de standaarden niet werden bereikt, maar dat door een veelheid aan noodmaatregelen alle Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang kunnen bieden aan 6000 personen en voldoen aan de standaarden inzake opvang (pagina 42, §3). Uit de bestreden beslissing, en de stukken in het administratief dossier, blijkt niet dat er een tekort aan opvangplaatsen is voor asielzoekers in Bulgarije, noch toont verzoeker dit aan. Verder blijkt uit het AIDA rapport januari 2015 dat sinds half 2014 door de Bulgaarse overheden duchtig gewerkt is om de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije tot een aanvaardbaar minimumniveau te brengen. De opvangomstandigheden zijn dan ook verbeterd. Hoewel in de UNHCR en AIDA rapporten van 2014 nog een zekere zorg uitdrukken over de opvangomstandigheden in 1 à 2 centra, blijkt uit het AIDA rapport van januari 2015 geheel niet dat er zich nog ernstige of structurele problemen voordoen inzake de leefomstandigheden, toegang tot medische zorgen of toegang tot voedsel in de Bulgaarse opvangcentra. Er worden geen opvangcentra meer vermeld waarvan de leefomstandigheden ernstig zorgen baren.

De loutere verwijzing naar andersluidende adviezen van ECRE en Amnesty International kunnen geen ander licht op deze vaststellingen werpen. De door de verzoeker aangehaalde adviezen van ECRE en Amnesty International die dateren van maart en april 2014 lijken, gelet op de verbeteringen die in de periode januari - april 2014 door de Bulgaarse autoriteiten doorgevoerd zijn in de procedures en de onthaal- en opvangvoorzieningen, zoals vermeld in het rapport van het UNHCR van 1 april 2014 en het AIDA rapport van januari 2015, inmiddels achterhaald. Op eerste zicht concludeert de gemachtigde dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk wanneer hij stelt: *“Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”*

Verzoeker verwijst naar het verslag van de Commissaris voor Mensenrechten bij de Europese Raad van 22 juni 2015 (par. 97) waaruit blijkt dat de Commissaris de mening is toegedaan dat de geboekte vooruitgang kwetsbaar is en dat de situatie bij een nieuwe vluchtelingentoevloed en/of terugnames of overnames onder de Dublin III-verordening heel snel zou kunnen keren. In dit licht wijst verzoeker er op dat Europa wordt geteisterd door de grootste vluchtelingencrisis sedert Wereldoorlog II. Volgens hem dienen de armste landen van de EU, waaronder Bulgarije, een enorm aantal asielzoekers op te nemen met een reeds zwak, laat staan falend, opvangnetwerk. De licht vastgestelde verbeteringen wegen niet op tegen de huidige massale toestroom hetgeen volgens verzoeker een algemeen gekend feit is dat de verwerende partij niet kan negeren. Hij meent dan ook dat de verslagen waarop de gemachtigde zich beroept omwille van de in de zomer van 2015 ontstane vluchtelingencrisis kennelijk voorbijgestreefd zijn. Hij verwijt de gemachtigde geen rekening te hebben gehouden met de huidige vluchtelingencrisis.

De Raad bemerkt dat de algemene omstandigheid dat Europa en de Europese Unie worden getroffen door een uitzonderlijke toestroom van vluchtelingen op zich niet toelaat in concreto vast te stellen dat het opvangbeleid van asielzoekers, m.n. de Dublinterugkeerders, en de behandeling van asielaanvragen in Bulgarije omwille van die omstandigheid heden dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoeker bij overdracht naar Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt dat Bulgarije met een uitzonderlijke toestroom aan vluchtelingen wordt geconfronteerd als oostelijke lidstaat, doch hij laat na dit met een begin van bewijs te staven. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering maar staft geheel niet dat Bulgarije momenteel wordt geconfronteerd met zulke toestroom dat deze een dermate negatieve impact zou hebben op de behandeling van asielaanvragen en het opvangbeleid waardoor een Dublinoverdracht van verzoeker in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Verzoeker meent dat het een algemeen gekend feit betreft, doch niets laat de Raad toe vast te stellen dat er momenteel in Bulgarije zulke toestroom aan vluchtelingen plaats vindt dat dit een element is waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten

hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). Dit kan ook niet worden afgeleid uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk van Withol de Wenden noch uit het nieuwsartikel van Irin, dat uitsluitend betrekking heeft op de behandeling van mensen die de grens van Bulgarije willen oversteken, hetgeen verzoeker trouwens niet op zijn eigen situatie betreft. In haar nota met opmerkingen merkt de verwerende partij terecht op dat de uitzonderlijke toestroom aan vluchtelingen zich voornamelijk situeert in Hongarije, Italië en Griekenland, wat ook blijkt uit de afspraken aangaande relocatie (of herverdeling) van asielzoekers naar andere lidstaten, waaronder Bulgarije.

De gemachtigde kan dan ook prima facie worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing stelt dat: *“We zijn verder van oordeel dat uit een algemene analyse van de boven vermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker met bovenstaand betoog er niet in slaagt om dit besluit op enige concrete wijze te weerleggen. Verzoeker toont prima facie niet aan dat er in Bulgarije heden sprake is van een zulke opvangcrisis dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Bulgarije zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Het enkele gegeven dat Bulgarije de richtlijn 2011/95/EU niet heeft omgezet, doet aan deze conclusie geen afbreuk. Verzoeker maakt dan ook prima facie niet aannemelijk dat toepassing moest worden gemaakt van artikel 3, lid 2 van de Dublin III – verordening.

3.3.2.7. Aangezien geen systeemfouten of ernstige gebreken worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Bulgarije, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland, par. 118)

De Raad benadrukt dat het in eerste instantie aan de verzoeker toekomt om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

In het zogenaamde Dublin-gehoor van 20 augustus 2015 werd verzoeker gevraagd waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen en of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag zouden rechtvaardigen. Verzoeker stelde:

	<p>Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?</p> <p>Ons huis werd in beslag genomen door IS . Ik zou graag in België mijn voetbalcarrière verder uitbouwen .</p>
	<p>Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?</p> <p>Ik heb geen problemen</p>
	<p>Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die</p>

verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?
<p>Indien u naar Bulgarije zou moeten is dit een probleem ? Dan kan ik beter terug naar Irak</p> <p>Waarom ? In Bulgarije worden de mensenrechten niet gerespecteerd .</p> <p>U zegt dat u terug zou gaan naar Irak indien in naar Bulgarije zou moeten , is er dan in Irak geen gevaar ? In Bulgarije is het niet zo erg als in Irak . In Irak zal ik gedood worden door IS .</p>

De Raad merkt op dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat – wanneer daarnaar bevestigd – hij onmiddellijk alle elementen aangeeft die zich verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije. Zoals blijkt heeft verzoeker evenwel tijdens zijn gehoor geen enkel gewag gemaakt van enige onmenselijke of vernederende behandeling tijdens zijn verblijf in Bulgarije. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht hij ter zake concrete en precieze elementen kan aanbrengen die zijn verklaring staven en zich niet beperkt tot de vage summiere verklaring dat Bulgarije de mensenrechten niet respecteert. Verzoeker gaf zelf aan opvang te hebben genoten doch liet na enig concreet element aan te brengen waaruit blijkt dat hij het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een onmenselijke of veranderende behandeling.

De gemachtigde motiveerde omtrent de individuele omstandigheden van verzoeker als volgt: “We benadrukken dat Bulgarije op 17.09.2015 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Bulgarije de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of mogelijk zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Bulgarije niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel merken we op dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans had om op omstandige wijze de omstandigheden te duiden die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De betrokkene beperkte zich tot de algemene stelling dat in Bulgarije de mensenrechten niet worden gerespecteerd, maar duidde dit niet verder. Hij stelde dat hij in Bulgarije tien dagen in het opvangcentrum “Voenna Rampa” verbleef en door de Bulgaarse instanties in bezit werd gesteld van een document, dat volgens de betrokkene later door een Irakese smokkelaar in beslag werd genomen. De betrokkene maakte echter geen melding van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. We zijn dan ook van oordeel dat de betrokkene alvast middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Voorts stelde de gemachtigde vast: “Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 wel op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een jonge alleenstaande man, volgens het leeftijdsonderzoek geboren in 1994. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te

besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.”

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven die betrekking hebben op zijn individuele omstandigheden geheel niet betwist. Verzoeker verwijst nog naar het verslag van de Commissaris voor Mensenrechten bij de Europese Raad van 22 juni 2015 (par. 101), maar betreft dit niet op zijn eigen situatie. Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont verzoeker in casu op geen enkele wijze in concreto aan dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zal worden opgevangen in Bulgarije. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 119; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*, par. 36) Zoals reeds vermeld, stelde de gemachtigde prima facie op goede gronden vast dat verzoeker meerderjarig is zodat hij niet als een niet-begeleide minderjarige asielzoeker dient te worden behandeld. De loutere verwijzing naar zijn jonge leeftijd volstaat verder prima facie niet om vast te stellen dat hij zich in zulke bovenvermelde situatie bevindt.

Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing tonen aan dat de gemachtigde op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van verzoeker.

3.3.2.8. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. Aangezien artikel 4 van het Handvest een analoge inhoud kent als artikel 3 van het EVRM wordt evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt op het eerste zicht een schending van artikel 19 van het Handvest aangetoond.

3.3.2.9. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3.2.10. Waar verzoeker verwijst naar een andersluidend arresten van de Raad, moet worden opgemerkt dat in een continentale rechtstraditie arresten geen precedentswerking hebben.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat op eerste zicht niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoeker toont prima facie niet aan dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel blijken op het eerste zicht niet geschonden.

Het enige middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

Wvd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES